

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobců: **a) Ing. P. K., MBA, LL.M.**
 b) Ing. D. K.
 oba bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
 sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti: **1. Ing. J. K.**
 bytem X
 2. Bc. R. K., DiS.
 bytem X
 3. M. H.
 bytem X
 4. K. H.
 bytem X
 5. M. B.
 bytem X
 6. B. B.
 bytem X
 7. Ing. L. M.
 bytem X
 8. Liborea, s.r.o.
 sídlem Západní 1568, Dobříš

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2023, č. j. 070154/2023/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2023, č. j. 070154/2023/KUSK, se ruší v rozsahu, v jakém bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Příbram ze dne 1. 7. 2022, č. j. MeUPB 68804/2022, ve výrocích I., II., III. IV., VI., VII., VIII., IX., X., XI. a XII., a v tomto rozsahu se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Průběh stavebního řízení

1. Předmětem této věci je spor, mající počátky již v roce 2003, o povolení stavby komplexu dvou bytových a několika řadových rodinných domů. Krajský soud v Praze se tímto sporem zabývá po několikáté, přičemž svými rozsudky ze dne 12. 11. 2015, č. j. 46 A 11/2013-158 a č. j. 45 A 55/2013-138, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 46 A 142/2015-113, a ze dne 23. 7. 2021, č. j. 43 A 88/2018-114 (dále „předchozí rozsudek“), zrušil vydaná správní rozhodnutí o dodatečném povolení staveb komplexu (*podrobněji ke genezi sporu viz odst. 11–15 předchozího rozsudku*).
2. V dalším pokračování správního řízení vydal Městský úřad Příbram (dále „stavební úřad“) rozhodnutí ze dne 1. 7. 2022, č. j. MeUPB 68804/2022 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), kterým rozhodl následovně:
 - výrokem I. vydal s odkazem na § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), stavební povolení na stavbu bytového domu č. p. XA;
 - výrokem II. stanovil podmínky pro dokončení této stavby;
 - výrokem III. vydal s odkazem na § 129 odst. 5 stavebního zákona stavební povolení na část stavby bytového domu č. p. XB;
 - výrokem IV. stanovil podmínky pro dokončení této stavby;
 - výrokem V. nepovolil část stavby bytového domu č. p. XB (dvě ustupující podlaží nad podkrovím, tzv. „věž“)
 - výroky VI. – XI. s odkazem na § 129 odst. 5 stavebního zákona vydal stavební povolení na řadové rodinné domy č. p. XC, XD, XE, XF a na řadový rodinný dům na pozemku st. p. X;
 - výrokem XII. stanovil další podmínky pro dokončení staveb.
3. Dne 14. 8. 2022 podali žalobci proti prvostupňovému rozhodnutí, vyjma jeho výroku V., odvolání. To bylo (stejně jako odvolání dalších osob) zamítnuto shora uvedeným rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 5. 2023, kterým žalovaný současně prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil (dále „napadené rozhodnutí“).

Shrnutí žalob

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

4. Žalobci podali proti napadenému rozhodnutí formálně samostatné žaloby podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), shodného obsahu, jimiž se domáhají zrušení napadeného i prvostupňové rozhodnutí, vyjma části, jíž nebyla povolena část stavby bytového domu č. p. XA (tzv. „věž“). Dále se domáhají toho, aby žalovaný převzal vedení správního řízení od stavebního úřadu a učinil konkrétní úkony specifikované v žalobách.
5. Žalobci nejprve obecně namítají, že stavba komplexu odporuje platnému územnímu plánu, právním předpisům a její opakované povolení nerespektuje předchozí závazný rozsudek Krajského soudu v Praze. Krom toho je odůvodnění jednotlivých výroků nejasné, nepodložené a nepřezkoumatelné.
6. Žalobci upozorňují, že se odvoláním domáhali toho, aby žalovaný posoudil, jak se stavební úřad vypořádal s požadavky předchozího rozsudku Krajského soudu v Praze, přičemž v jednotlivých bodech odvolání žalobci podrobně oponovali postupu stavebního úřadu. Žalovaný však věnoval vlastnímu odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze jednu stranu.
7. Zaprvé žalovaný nijak nevypořádal jejich námitky týkající se nedostatků místního šetření. Dále správní orgány dostatečně exaktně neposoudily plošnou ani výškovou zastavěnost a další parametry jednotlivých staveb. Ty jsou podle žalobců předmětem sporů od roku 2003 a správní orgány se neustále vyhýbají jasnému a přezkoumatelnému posouzení skutečného stavu vůči parametrům územně plánovací dokumentace. Správní orgány nerespektovaly konkrétní pokyny předchozího rozsudku ve vztahu k výškové zastavěnosti a navzdory požadavku soudu nevymezily pojmy „podkroví“ a „podlaží“ (zde žalobci odkazují na odst. 96 předchozího rozsudku). Žalovaný pak bez jakéhokoli vypořádání odvolacích námitek pouze konstatoval, že se stavební úřad se závěry předchozího rozsudku vypořádal dostatečně. Přitom nebyla předložena žádná definice podlaží a podkroví a neproběhla žádná prohlídka (či místní šetření), aby bylo zjištěno, které součásti staveb komplexu jsou podkrovím a které podlažím. Tuto povinnost přitom soud správním orgánům explicitně uložil. Žalovaný však předchozím rozsudkem pohrdá.
8. Žalovaný se nevypořádal dostatečně ani s požadavky soudu týkajícími se odstavných a parkovacích stání (odst. 97 předchozího rozsudku). Stavební úřad sice předložil výpočet potřebného počtu stání, aplikoval jej však nesprávně ve vztahu k zákonu i ke skutečnému počtu parkovacích stání na pozemku komplexu a ve vztahu k plnohodnotným garážím. Do výpočtu naopak nesprávně zahrnul parkovací stání, která jsou na veřejné komunikaci mimo pozemek stavby. Žalovaný na tuto odvolací námitku vůbec nereagoval.
9. K odstupové vzdálenosti komplexu od stávající zástavby žalobci uvádějí, že nechápou, jak mohl stavební úřad nahradit exaktní měření vlastním uvážením při nečinnosti vlastníků staveb poté, co jej soud vyzval k tomu, aby k měření zajistil autorizovanou osobu. Dle žalobců je pravděpodobné, že odstupová vzdálenost neodpovídá předpisům. Žalovaný připustil, že stavební úřad svoji povinnost týkající se odstupových vzdáleností (odst. 98 předchozího rozsudku) nesplnil, ale přesto jeho závěry posvětil.
10. K oslunění žalobci uvádějí, že žalovaný opět bez jakéhokoli vlastního odůvodnění konstatoval, že stavební úřad se vypořádal s požadavky předchozího rozsudku (viz jeho odst. 99) dostatečně. I v tomto bodě je podle nich napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

11. Žalobci dále namítají, že správní orgány byly v průběhu správního řízení nečinné. Žalovaný ve věci urychleně rozhodl až po podání nečinnostní žaloby. Fakticky však žádný odvolací bod v napadeném rozhodnutí nevyřešil. Dle názoru žalobců správní orgány nehodlají s protiprávním stavem komplexu nic dělat.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný do svého vyjádření ze dne 18. 8. 2023 bez bližšího vysvětlení vložil pasáže z napadeného rozhodnutí, v nichž rekapituluje podaná odvolání, a dodal, že jde o dodatečné povolení staveb dokončených před řadou let. Žalovaný tak vzal v potaz zejména dobrou vůli vlastníků staveb komplexu, kteří v současnosti stavbu obývají, museli pro její získání vynaložit nemalou částku a nemohli tušit, že se stanou součástí sporů mezi žalobci a stavebníkem.
13. Žalovaný připustil, že nebyl splněn požadavek předchozího rozsudku na řádné zjištění odstupových vzdáleností (což bylo podle něj způsobeno pasivitou stavebního úřadu a vlastníků staveb), stavební úřad však měření nahradil správní úvahou. Stavební úřad pak posoudil oslunění na str. 16 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Repliky žalobců

14. Žalobci ve shodně znějících replikách ze dne 2. 9. 2023 zpochybnili dobrou víru vlastníků staveb s tím, že od roku 2004 je upozorňovali na zákonné nedostatky komplexu a řada z nich měla možnost od koupě odstoupit. Podle žalobců stojí za pozornost fakt, že žalovaný ve vyjádření přiznal, že stavba má více než dvě nadzemní podlaží, a že tedy odporuje místnímu regulativu, což bylo dosud správními orgány zpochybňováno. Dle žalobců se žalovaný vyhnul konkrétnímu vyjádření k podstatě žaloby, tedy k nedodržení požadavků předchozího rozsudku.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

15. Ing. J. K. a Bc. R. K. (osoby zúčastněné na řízení 1. a 2.) ve vyjádřeních ze dne 18. 10. 2023 shodně uvedli, že bytovou jednotku v domě č. p. XA kupovali v dobré víře. Kdyby věděli, že má stavba nějaké vady, tak by ji nekupovali.
16. Ing. L. M. a Liborea, s.r.o. (osoby zúčastněné na řízení 7. a 8.) ve vyjádřeních ze dne 2. 11. 2023 shodně navrhl, aby soud potvrdil prvostupňové rozhodnutí ve výroku V., jímž nebyla povolena část stavby bytového domu č. p. XB (*pozn. soudu: tento výrok nebyl nyní posuzovanou žalobou napaden; je předmětem jiné žaloby jiných žalobců vedené zdejším soudem pod sp. zn. 37 A 7/2023*).

Posouzení věci soudem

17. Usnesením ze dne 10. 7. 2023, č. j. 51 A 55/2023-19, soud spojil řízení o obou samostatně podaných žalobách Ing. K. a Ing. K. ke společnému projednání. Soud zvažoval, zda ke společnému projednání dále nepřipojit též řízení o žalobě jiných žalobců, podané dne 25. 7. 2023 a vedené pod sp. zn. 37 A 7/2023, neboť tito žalobci napadli též rozhodnutí žalovaného. Šlo však o žalobu proti jinému, oddělitelnému výroku (srov. např. rozsudek

NSS ze dne 28. 6. 2023, č. j. 7 Afs 202/2022-64, odst. 16), konkrétně nepovolení části stavby, tzv. věže, k níž se již předchozí rozsudek vyjadřoval též věcně (viz jeho odst. 71 a 96). Proto soud ke spojení této věci nepřistoupil.

18. Soud ověřil, že žaloby obou žalobců byly podány včas, osobami k tomu oprávněnými a obsahují všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného. Soud přezkoumal žalobou napadené výroky v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.)
19. Napadené rozhodnutí je již na první pohled nedostatečně odůvodněné. Žalovaný totiž opět rezignoval na svoji povinnost řádně vypořádat uplatněné odvolací námítky, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadené rozhodnutí sice formálně čítá 15 stran, nicméně vlastní argumentace žalovaného obsahuje pomálu. Naprostou většinu odůvodnění tvoří rekapitulace odvolacích námitek a vyjádření účastníků. Vlastní úvahy žalovaného lze nalézt pouze na části stran 12 a 13. Povinností žalovaného přitom bylo adekvátně reagovat na konkrétní odvolací námítky žalobců [jak již soud rozvedl v odst. 19–21 předchozího rozsudku; ale srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, odst. 39–40, či ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020-29, odst. 11]. Žalovaný však některé odvolací námítky zcela pominul, ve vztahu k jiným bez bližšího vysvětlení konstatoval, že stavební úřad reagoval na závěry předchozího rozsudku dostatečně, ačkoliv v odvolání byly předkládány konkrétní argumenty ve prospěch opačného závěru. Žalobci v odvolání namítané nedodržení závazného právního názoru vysloveného v předchozím rozsudku je přitom obecně zásadní vadou, která pravidelně vede ke zrušení nového správního rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25, č. 442/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 72/2008-100, nebo ze dne 31. 10. 2019, č. j. 2 Ads 260/2019-30, odst. 16, či Krajského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2021, č. j. 46 Ad 19/2020-35, odst. 47, nebo ze dne 27. 6. 2022, č. j. 55 A 15/2022-38, odst. 20).

Plošná zastavěnost

20. Žalobci zaprvé namítali, že v části i) odvolání předestřeli argumentaci dokládající, že stavební úřad nesplnil povinnost uloženou soudem v odst. 94 předchozího rozsudku týkající se místního šetření. Žalobci tvrdili, že místní šetření sice proběhlo, ale nenaplnilo soudem vymezený účel.
21. V odst. 94 předchozího rozsudku krajský soud uvedl: „V dalším řízení správní orgán I. stupně provede a řádně zdokumentuje šetření na místě za účelem zjištění aktuálního stavu v území ve vztahu ke stavbě komplexu, tj. zjistí, na jakých pozemcích se nacházejí jaké stavební objekty (včetně stavebních objektů rozestavěných, např. na pozemku parc. č. X, který do výpočtu koeficientu zastavěnosti plochy správní orgán I. stupně započítá, ledaže by daná stavba byla fakticky již zcela odstraněna) a zpevněné plochy, a jakou plochu zabírají. O termínu místního šetření účastníky řízení (včetně žalobců) vyrozumí a umožní jim se jej zúčastnit.“ (...). Tento pokyn krajského soudu vycházel z jeho závěru, že se správní orgány nedostatečně zabývaly námitkou překročení limitů plošné zastavěnosti území stanovených územním plánem a mj.

vycházely z neaktuálních výpočtů Městského úřadu Dobříš, jemuž byla navíc věc odňata z důvodu systémové podjatosti (blíže viz odst. 52–59 předchozího rozsudku).

22. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že místní šetření proběhlo dne 14. 4. 2022 a že se povětšinou s žalobcem a) shodl na vymezení jednotlivých objektů. Spornou podle stavebního úřadu zůstala exekučně odstraňovaná stavba rodinného domu na pozemku parc. č. st. XA. Z této stavby již zůstaly pouze fragmenty obvodových zdí, které nelze odstranit bez poškození sousedících staveb, a již není patrné uspořádání prvního nadzemního podlaží, na základě čehož stavební úřad s odkazem na rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2014, č. j. 6 As 120/2013-41, konstatoval, že nejde o plochu zastavěnou, ale zpevněnou. Dále stavební úřad podotkl, že se s žalobcem a) neshodl ohledně pozemků parc. č. XB, XC a XD, které žalobci považovali za zpevněné nepropustné plochy, zatímco stavební úřad za polopropustné, resp. polozpevněné plochy. Stavební úřad vložil do prvostupňového rozhodnutí tabulky s popisem jednotlivých ploch. Dodal, že žalobci požadovali, aby určení velikosti ploch objektů provedla autorizovaná osoba. Tou ale stavební úřad nedisponoval. Proto vyzval stavebníky, aby s pomocí autorizované osoby takové určení velikosti provedli, na což ale stavebníci nereagovali. Protože byla stavebnímu úřadu současně uložena povinnost vydat rozhodnutí (*tím stavební úřad narážel na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2022, č. j. 51 A 5/2022-52, jímž mu byla z důvodu překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí uložena povinnost vydat rozhodnutí do 30 dnů od právní moci rozsudku, pozn. soudu*), zvolil „nouzové řešení“ a převedl překreslenou situaci z místního šetření do bitmapového podkladu, z čehož pomocí geografického informačního systému MISYS určil relativní velikosti jednotlivých ploch. Tímto způsobem dospěl k závěru, že procentuálně je nezpevněno 20,36 %, polozpevněno 8,39 %, zastavěno 44,06 % a zpevněno 27,18 % ploch. Tím pádem byly splněny koeficienty zastavění ploch (max. 50 %) i nezpevněných ploch (min. 20 %) stanovené územním plánem. Tento svůj postup stavební úřad označil za „přesnou práci s nepřesnými čísly“ s dodatkem, že případné zaměření ploch autorizovanou osobou by podle něj nevedlo k výrazně jiným výsledkům.
23. Vůči postupu stavebního úřadu žalobci v odvolání namítali, že nezajistil autorizovanou osobu, tudíž místní šetření spočívalo pouze v prostém soupisu kategorií jednotlivých ploch, přičemž tento výstup nebyl dán žalobci a) ani k dispozici. Dále poukázali na to, že sám stavební úřad připustil, že jeho postup byl nepřesný, a zdůraznili, že koeficient nezpevněných ploch byl dle těchto nepřesných čísel stavebního úřadu dodržen jen o 0,36 %. S tím nesouhlasí. Rozvedli též důvody, pro které nesouhlasili ani se závěrem stavebního úřadu, že plochy pozemků parc. č. XA, XB a XC jsou (alespoň z části) nezpevněnými plochami.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že místní šetření provedeno bylo a že stavební úřad popsal své závěry na str. 8–13 prvostupňového rozhodnutí. Podle žalovaného se tedy stavební úřad s požadavky předchozího rozsudku vypořádal dostatečně.
25. Soud souhlasí s žalobci, že z tohoto odůvodnění není vůbec zřejmé, proč konkrétně považoval žalovaný postup stavebního úřadu za správný a odpovídající závěrům předchozího rozsudku. Sám stavební úřad připustil, že vycházel v zásadě ze svých nepřesných odhadů, přitom ale z předchozího rozsudku vyplývá, že za účelem správného výpočtu koeficientů měly správní orgány nejprve řádně zjistit skutkový stav, což v tomto kontextu vyžadovalo zjištění mj. toho, jaké stavební objekty a zpevněné plochy se na

předmětných pozemcích nacházejí a jakou plochu zabírají. Přitom, jak správně poukazují žalobci, koeficient nezpevněných ploch byl dle těchto odhadů stavebního úřadu dodržen pouze těsně. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda a případně jak žalovaný k uplatněné odvolací námitce ověřil, že tento územním plánem stanovený koeficient nebyl ve skutečnosti překročen. Navíc se žalovaný vůbec nevyjádřil ani ke konkrétní odvolací námitce týkající se kategorizace pozemků parc. č. XA, XB a XC.

26. Judikatura správních soudů za určitých podmínek připouští, že žalovaný může souhlasně odkázat na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pokud již toto rozhodnutí poskytuje odpovědi na argumentaci uplatněnou v odvolání (srov. rozsudky NSS č. j. 8 As 170/2016-86 a č. j. 1 As 149/2020-29 odkazované výše). V tomto případě však žalobci v odvolání namítali, že stavební úřad nesplnil závazný právní názor soudu, a předkládali za tímto účelem v odvolání konkrétní argumenty. V takové situaci žalovaný nemůže pouze prakticky bez dalšího konstatovat, že stavební úřad se s požadavky předchozího rozsudku vypořádal dostatečně, jak učinil v zásadě ve vztahu ke všem odvolacím námitkám, na které reagoval. Z takového odůvodnění není vůbec patrné, proč žalovaný nepovažoval uplatněnou odvolací argumentaci za nedůvodnou.
27. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné z důvodu absence řádného vypořádání výše uvedených odvolacích námitek.

Výšková zastavěnost

28. Žalobci v žalobách dále namítají, že stejně formalisticky žalovaný postupoval ve vztahu k výškové zastavěnosti. Zde odkazují na odst. 96 předchozího rozsudku a zdůrazňují, že správní orgány měly jasně vysvětlit, co považují za podlaží a co za podkroví, což ale neučinily. Stejně tak měla proběhnout prohlídka komplexu, aby se zjistilo, které jeho části jsou podkrovím a které plnohodnotným podlažím. Stavební úřad tyto soudem uložené povinnosti nesplnil, což žalobci namítali v odvolání. Dle žalobců však žalovaný opět bez dalšího konstatoval, že se stavební úřad s požadavkem soudu vypořádal dostatečně.
29. Krajský soud v odkazovaném odst. 96 předchozího rozsudku uvedl: „*Stejně tak se bude znovu zabývat skutkovými závěry vyplývajícími ze znaleckého posudku ze dne 4. 11. 2004. V případě, že bude mít za to, že tento znalecký posudek je mylný, bude na místě, aby jeho závěry vyvrátil přezkoumatelnou argumentací (tj. uvedl proč a z jakých důvodů se tento znalecký posudek podle něj mylí či proč je nepoužitelný). V rámci zachování požadavku na přezkoumatelnost rozhodnutí se bude zabývat nejdříve vymezením příslušných pojmů „podkroví“ a „podlaží“ (k vymezení pojmů podkroví a podlaží srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2017, č. j. 46 A 23/2015-100). Jakmile jednoznačně definuje tyto pojmy, uvede jednotlivé v realitě ověřené parametry stavby komplexu (zejména stavby bytového domu č. p. XB a věže) a následně posoudí, kolik plnohodnotných a kolik ustupujících podlaží, popřípadě podkroví, v návaznosti na příslušné parametry všech staveb (každou zvlášť) komplexu tyto jednotlivé stavby komplexu mají, a zda tak splňují výškové limity stanovené územním plánem města D. Výšková hladina se vztahuje pouze k ploše SMX, a nikoliv k ostatním funkčním plochám na území města D. V případě výškových limitů rovněž neplatí výjimka v možnosti posuzovat stavby individuálně. Pokud podmínky výškového limitu nejsou splněny kumulativně (což v případě věže je podle názoru soudu evidentní – srov. výše), nemůže správní orgán I. stupně stavbu dodatečně povolit, jak to učinil prvostupňovým rozhodnutím (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 46 A 11/2013-158),*

nebude-li současně žádáno o dílčí odstranění či stavební úpravy stavby tak, aby výsledná stavba limity územního plánu splňovala. Stejně tak uvede v odůvodnění svého rozhodnutí výšku jednotlivých staveb komplexu, zejména uvede výšku věže a uvede výškové zaměření jednotlivých staveb komplexu, kterým podle prvostupňového rozhodnutí má disponovat, popřípadě zajistí nové. V případě označení určitého „podlaží“ za podkroví či ustupující podlaží popíše, z jakých konkrétních v realitě ověřených prvků toto své hodnocení dovozuje“.

30. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí odkázal na normu ČSN 73 4301, z níž odcitoval vymezení pojmů „podlaží“ a „podkroví“. Dále uvedl, že většina hmoty bytových domů komplexu končí třetím podlažím, přičemž prostor nad ním je v tomto případě i podkrovím, protože je omezeno šikmou střechou, resp. konstrukcí krovu. Následně dovodil, že bytový dům na pozemku parc. č. XA i řadové rodinné domy výškový regulativ splňují. Nesplňuje jej bytový dům parc. č. st. XB v části tzv. věže, proto předmětnou část této stavby nepovolil.
31. Proti tomuto posouzení žalobci v odvolání namítali, že se správní orgány měly dle závěrů předchozího rozsudku v první řadě zabývat závěry znaleckého posudku ze dne 4. 11. 2004. Dále si měly jasně vydefinovat, co je podlaží a podkroví, a zajistit objektivní změření výšky jednotlivých domů. Podle žalobců se stavební úřad vyhnul exaktnímu posouzení splnění výškových regulativů u obou bytových domů, které je sporné od počátku. Sporné je zejména, zda je 3. nadzemní podlaží skutečně vymezeno krovem, či nikoliv.
32. Žalovaný k otázce splnění výškových regulativů v napadeném rozhodnutí uvedl, že stavebnímu úřadu bylo předchozím rozsudkem uloženo, aby se zabýval pojmy „podkroví“ a „podlaží“ a poté v tomto smyslu stavbu posoudil, což učinil na str. 14 prvostupňového rozhodnutí. Následně žalovaný opět konstatoval, že se stavební úřad s požadavky předchozího rozsudku vypořádal dostatečně.
33. Soud s žalobci nesouhlasí v tom, že se stavební úřad nepokusil vymezit pojmy „podkroví“ a „podlaží“, protože ty stavební úřad vymezuje na str. 14 prvostupňového rozhodnutí s odkazem na normu ČSN 73 4301, přičemž na tuto část prvostupňového rozhodnutí odkázal též žalovaný. Ve zbytku soud však dává za pravdu žalobcům. Pokud žalobci v odvolání s odkazem na odst. 96 předchozího rozsudku namítali, že bylo povinností stavebního úřadu zjistit exaktní výšku jednotlivých staveb komplexu, což podle nich neučinil, bylo povinností žalovaného tuto námitku konkrétně vypořádat. Žalovaný bez dalšího rozvedení svých úvah pouze odkázal na str. 14 prvostupňového rozhodnutí. Tam ale soud nenachází žádný stavebním úřadem zjištěný údaj o výšce jednotlivých staveb komplexu ani jiný výstup z výškového zaměření, o kterém se zmiňuje předchozí rozsudek v odst. 96. Stejně tak žalovaný nijak nereagoval na odvolací námitku, že se stavební úřad nezabýval závěry znaleckého posudku Ing. G. ze dne 4. 11. 2004, jak mu bylo uloženo předchozím rozsudkem. Žalovaný nijak nereagoval ani na pochyby žalobců uvedené v odvolání ohledně toho, zda je 3. nadzemní „podlaží“ v případě bytových domů skutečně vymezeno krovem, či nikoliv.
34. I řádné vypořádání odvolacích námitek uplatněných ve vztahu k výškové zastavěnosti komplexu tak absentuje, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné i v tomto ohledu.

Odstavná a parkovací stání

35. Žalobci dále v žalobách namítali, že dostatečně reagováno nebylo ani na požadavky předchozího rozsudku týkající se odstavných a parkovacích stání (uvedené v jeho odst. 97).
36. Předchozí rozsudek v odst. 97 uvedl: „Vzhledem k nedostatkům týkajícím se posouzení počtu odstavných stání uvede správní orgán I. stupně úplnou citaci relevantních částí normové hodnoty dané technické normy ČSN 73 6110 v rozhodném časovém znění, na jejichž základě dovozuje, že počet odstavných stání je dostačující. Zároveň neopomene uvést, z jakých konkrétních údajů vycházel při svých výpočtech a závěrech a jak tyto podkladové údaje zjistil.“ Uvedený pokyn navazuje na odst. 29–30 předchozího rozsudku, kde soud správním rozhodnutím vytkl, že z nich nebylo patrné, jak přesně správní orgány dospěly k závěru, že předpokládané počty parkovacích a odstavných stání odpovídají stanoveným normám.
37. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že z dokumentace skutečného provedení zjistil údaje o bytových jednotkách. Do výpočtu zahrnul 6 rodinných domů a 2 bytové domy. K výpočtu pak použil aplikaci na stránkách www.apko.cz, jejíž výstup převzal do odůvodnění. Konstatoval, že u 6 řadových domů je vždy 1 stání, v bytových domech jsou garáže s celkem 8 stáními a kolem bytových domů jsou plochy pro další 3 stání; dohromady tedy celkem 17 stání. To podle stavebního úřadu nedostačuje. Dalších 8–9 parkovacích míst je však v podélném parkovacím pruhu v ulici X. Se započtením těchto míst je tak k dispozici 25–26 stání, což již dosahuje požadované hodnoty.
38. Žalobci v odvolání namítali, že stavební úřad měl v návaznosti na závěry předchozího rozsudku nejprve jasně vymezit, co je odstavné místo a co je parkovací místo (jaké musí být splněny podmínky). To stavební úřad neučinil. Dále tvrdili, že zejména stání v garážích nesplňují požadavky na odstavování/parkování vozidel. V některých případech tam není fyzicky možné umístit běžná vozidla. Dále namítali, že do výpočtu nelze započíst parkovací místa v ulici X, neboť nejde o stání na pozemku stavebníka.
39. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že předchozím rozsudkem bylo stavebnímu úřadu uloženo, aby odcitoval příslušnou normu a následně popsal, jak dospěl k závěru o dostatečnosti odstavných míst. To podle žalovaného stavební úřad učinil na str. 14–15 prvostupňového rozhodnutí. Tím se stavební úřad dostatečně vypořádal s požadavky soudu.
40. V tomto ohledu žalobci žalovanému zcela správně vytýkají, že nijak nereagoval na jejich odvolací námitky, že stavební úřad do svého výpočtu nesprávně zařadil stání na veřejné komunikaci mimo pozemek stavby a že místa v garážích nejsou plnohodnotnými stáními. Žalovaný na tyto konkrétní argumenty nijak neodpověděl a na str. 14–15 prvostupňového rozhodnutí, na které žalovaný obecně odkázal, taktéž soud nenachází žádné úvahy, které by snad bylo možné považovat za odpovědi na tyto námitky. Stejně tak soud na uvedených stranách marně pátrá po citaci příslušné normy, z níž správní orgány při posouzení této otázky vycházely.
41. I v tomto ohledu je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání uplatněných odvolacích námitek.

Odstupová vzdálenost

42. Žalobci mají také za to, že správní orgány nesplnily další z požadavků předchozího rozsudku, a to zjištění odstupové vzdálenosti mezi jejich domem a stavbami komplexu.

43. Krajský soud v odkazovaném odst. 98 uvedl: „*Stejně tak je nutné, aby správní orgán I. stupně provedl (zajistil) nové měření odstupu mezi domem č. p. XA žalobců a) a b) [tedy současně nynějších žalobců, pozn. soudu] a stavbami komplexu, jakož i měření výšky hřebene staveb komplexu, a tyto výsledky následně znovu náležitě posoudil stran plnění podmínky odstupu od ostatních staveb v daném místě [zejména od domu č. p. XA žalobců a) a b)]. Měření v systémech GIS a MISYS se totiž rozchází s měřeními žalobců a) a b), přičemž je nutné tyto vzdálenosti stanovit jednoznačně v terénu a tento rozpor odstranit, ideálně při místním šetření, k němuž budou účastníci řízení pozváni.*“ Uvedený požadavek navazuje na odst. 45–46 předchozího rozsudku, kde soud konstatoval, že se žalovaný nevypořádal s argumentem žalobců, že vzdálenost odstupu činí 10,6 metru, a tedy že nebyla dodržena minimální odstupová vzdálenost.
44. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že při místním šetření provedl pouze vlastní hrubé měření a předběžné zjištění toho, jakým směrem bude vycházet autorizované měření. Bohužel záznam s těmito údaji se nedochoval a k měření autorizovanou osobou nedošlo. Konstatoval však, že při svém měření zjistil hodnoty, které odpovídají vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.
45. Žalobci v odvolání namítali, že stavební úřad nesplnil povinnost uloženou předchozím rozsudkem. Zpochybnili též, že by při místním šetření dne 14. 4. 2022 vůbec bylo realizováno nějaké měření odstupových vzdáleností. Necháпали, jak mohl stavební úřad uvést, že se záznam s výsledky měření nedochoval, ale přesto následně uzavřel, že odstupové vzdálenosti byly dodrženy.
46. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že je zjevné, že požadavek soudu na změření odstupové vzdálenosti splněn nebyl. To bylo podle žalovaného zapříčiněno tím, že vlastníci staveb komplexu nereagovali na výzvu stavebního úřadu a současně tím, že stavební úřad musel rozhodnout v soudem stanovené lhůtě (*viz pozn. soudu v odst. 22*). Stavební úřad postupoval v této situaci podle žalovaného správně, když nahradil nové měření vlastní správní úvahou. Pokud s ní žalobci nesouhlasili, mohli požádat o obnovu řízení.
47. V tomto bodě žalobci žalovanému nevytýkají, že by vůbec nereagoval na odvolací námítky, ale že posvětil postup stavebního úřadu, který nerespektoval závazný právní názor vyslovený v předchozím rozsudku.
48. A mají opět pravdu.
49. Jak vyplývá z výše citovaného odst. 98 předchozího rozsudku, soud správním orgánům uložil povinnost provést či zajistit nové měření odstupu mezi domem žalobců a stavbami komplexu, jakož i měření výšky hřebene staveb komplexu, ideálně při místním šetření, a tyto výsledky následně náležitě posoudit. Samy správní orgány připustily, že k takovému měření nedošlo. Stavební úřad sice tvrdil, že nějaké hrubé měření či odhad v rámci místního šetření sám provedl, o tom však neexistuje žádný záznam či přezkoumatelný výstup, žalobci to zpochybňují a ani v prvostupňovém rozhodnutí žádné konkrétní naměřené hodnoty uvedeny nejsou. Žalovaný hovoří o jakési „správní úvaze“ stavebního úřadu, pro tu ale není v tomto ohledu žádný prostor. Z předchozího rozsudku zřetelně vyplývá, že správní orgány měly povinnost provést či zajistit přesné měření, aby bylo možno zjistit, zda odstupové vzdálenosti splňují, či nesplňují právní předpisy. Poukaz žalovaného na možnost obnovy řízení je zcela nepřipadný. Otázka zákonnosti odstupových vzdáleností musí být vyřešena při rozhodování o tom, zda stavby komplexu povolit, či nikoliv. Soud tak dává za pravdu

žalobcům, že správní orgány v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s. zcela zjevně nerespektovaly právní názor vyslovený v předchozím rozsudku.

Oslunění

50. Konečně žalobci poukazují na část v. svého odvolání, v níž namítali, že stavební úřad měl dle předchozího rozsudku zhodnotit studii oslunění vypracovanou L. P. v kontrastu se zjištěními vyplývajícími z odborného stanoviska Ing. arch. A. K. To podle žalobců neučinil. Žalovanému opět vytýkají, že tuto odvolací námitku nijak nevypořádal a jen konstatoval, že se stavební úřad s požadavkem soudu vypořádal dostatečně.
51. V odst. 99 předchozího rozsudku se uvádí: *„Rovněž bude na správním orgánu I. stupně, aby v dalším řízení posoudil studii oslunění (vypracovanou L. P.) stavby komplexu a okolních domů v kontrastu se zjištěními vyplývajícími z odborného stanoviska Ing. arch. A. K. V odůvodnění uvede, proč se přiklonil k tomu kterému závěru a na základě jakých skutečností považuje buď studii oslunění za správně či nesprávně zpracovanou a v čem se případně odborné stanovisko Ing. arch. A. K. v dané věci mylí, nebo má pravdu. Pokud by toto vyhodnocení přesahovalo odborné schopnosti jeho úředních osob, nechá správní orgán I. stupně za daným účelem zpracovat znalecký posudek.“*
52. K tomu stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že má za to, že studie oslunění, vypracovaná Ing. L. P., je dostačující, když současná norma požaduje pouze proslunění jen jedné obytné místnosti.
53. Na to žalobci v odvolání reagovali právě poukazem na odst. 99 předchozího rozsudku s tím, že stavební úřad měl posoudit tuto studii v kontrastu se zjištěními Ing. arch. K., své závěry odůvodnit, případně nechat zpracovat znalecký posudek. To neučinil, a nesplnil tedy povinnost uloženou předchozím rozsudkem.
54. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na str. 16 prvostupňového rozhodnutí s dodatkem, že se stavební úřad s požadavkem soudu vypořádal dostatečně. Nic dalšího k otázce oslunění žalovaný neuvedl.
55. Z napadeného rozhodnutí tak opět není vůbec zřejmé, proč žalovaný považoval výhrady žalobců ve vztahu k posouzení oslunění uvedené v odvolání za nedůvodné a na základě čeho dospěl k závěru, že stavební úřad splnil soudem stanovenou povinnost. Soud přitom v prvostupňovém rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí marně pátrá po pasáži, která by jasně odpovídala požadavkům uvedeným v odst. 99 předchozího rozsudku. Uvedené pochybení žalovaného je o to markantnější, že žalovaný odvolací námitky týkající se oslunění ignoroval již ve svém předchozím rozhodnutí (viz odst. 32 a 33 předchozího rozsudku).
56. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné i proto, že žalovaný nijak nereagoval na konkrétní odvolací námitky týkající se problematiky oslunění.

Průtahy ve správním řízení

57. Žalobci závěrem žaloby namítali, že stavební úřad i žalovaný byli ve správním řízení nečinní a rozhodli až na základě urgencí žalobců, resp. podání žalob na ochranu proti nečinnosti.

V tom mají žalobci pravdu (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2022, č. j. 51 A 5/2022-52, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2023, č. j. 51 A 33/2023-23). Nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí však obecně nezakládá nezákonnost samotného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 107/2022-35, odst. 10, a předchozí rozsudek, odst. 89). Tato námitka tak nemůže být (dalším) důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

58. Soud nicméně dodává, že v tomto případě některá výše popsaná pochybení správních orgánů nejspíše pramenila i z toho, že správní orgány nebyly schopny věc řádně posoudit v zákonem stanovené lhůtě. **Proto žalovaný musí této věci, zejména požadavkům soudu vysloveným v předchozím rozsudku a vzneseným odvolacím námitkám, věnovat maximální pozornost již od okamžiku doručení tohoto rozsudku, jinak se opět ocitne v časové tísní, která povede k jeho dalším chybám a průtahům.** Soud zdůrazňuje, že jde o několikátý rozsudek v této věci, kdy žalovaný rezignoval na své zákonné povinnosti a odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela odbyl. Přitom již v rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 46 A 11/2013-158, se soud pozastavil nad tím, jak málo pozornosti žalovaný věci věnoval a apeloval na něj, aby k této věci přistoupil v dalším řízení s plnou odpovědností. To se však bohužel dosud nestalo a soud rozumí z toho pramenící frustraci žalobců i dalších účastníků správního řízení.
59. Pro úplnost soud podotýká, že argumentem dobré víry stavebníků, resp. vlastníků staveb komplexu se podrobně zabýval v odst. 87–88 předchozího rozsudku. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě pouze obecně hovořil o dobré víře stavebníků, aniž by tyto závěry jakkoliv reflektoval.

Závěr a náklady řízení

60. Soud tak shrnuje, že napadené rozhodnutí je v žalobami napadeném rozsahu jednak nepřezkoumatelné pro nevypořádání výše uvedených odvolacích námitek podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jednak správní orgány v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s. nedodržely závazný právní názor vyslovený v předchozím rozsudku a nezjistily odstupovou vzdálenost mezi domem žalobců a stavbami komplexu. Soud sám nemohl v této situaci přistoupit k zodpovězení nevypořádaných odvolacích námitek, neboť jeho úkolem není nahrazovat činnost žalovaného jakožto odvolacího orgánu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, odst. 16, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-68, odst. 40, či ze dne 12. 2. 2021, č. j. 8 Azs 419/2018-60, odst. 28). Pokud by se soud navzdory zjevné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zabýval věcí meritorně, dopustil by se sám nezákonnosti, pro kterou by bylo na místě jeho rozhodnutí zrušit (jak ilustruje např. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 As 137/2022-67). Proto soud rozhodnutí žalovaného v žalobci napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
61. Soud neshledal důvod k postupu podle § 78 odst. 3 s. ř. s., tedy ke zrušení též odpovídajících výroků prvostupňového rozhodnutí, neboť vytýkané vady se týkají primárně napadeného rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení a v jeho dalším pokračování je lze také odstranit (v prvé řadě řádným vypořádáním odvolacích námitek). Soud zdůrazňuje, že žalovaný může v odvolacím řízení též doplnit dokazování (v kontextu nyní posuzované věci tedy zejména učinit kroky ke zjištění odstupové vzdálenosti mezi domem žalobců a stavbami komplexu). Pokud to není nezbytně nutné, není na místě dále prodlužovat již tak nepřiměřeně dlouhé

správní řízení a bez skutečně závažných důvodů věc znovu vracet stavebnímu úřadu (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).

62. K požadavkům žalobců, aby soud současně dalšími výroky uložil žalovanému, aby věc převzal od stavebního úřadu a učinil konkrétní žalobci požadované úkony, soud podotýká, že přezkum správních rozhodnutí je založen na kasačním principu, který takový postup neumožňuje. Soud může výrokem svého rozsudku v zásadě buď pouze napadené rozhodnutí zrušit, či žalobu zamítnout (viz např. Kühn, Z.: *Komentář k § 78*. In: Kocourek, T., Kühn Z. a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. Wolters Kluwer, Praha 2019, str. 639–640). Pro správní orgány nicméně nadále zůstávají závazné pokyny vyslovené v předchozím rozsudku (viz zejm. jeho odst. 94–101).
63. O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli ve věci plně procesně úspěšní, mají proto nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů vůči žalovanému. Tyto náklady spočívají v případě obou žalobců pouze v zaplacených soudních poplatcích ve výši 3 000 Kč. Nezastoupeným žalobcům nelze ve správním soudnictví přiznat paušální náhradu nákladů řízení (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79) a žádné další náklady žalobci nedoložili ani nevyplývají z obsahu soudního spisu. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit každému z žalobců na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
64. Osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřísluší, neboť jim soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost ani neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro takový postup.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu